3) Amennyiben kizárólag egyes célok minősíthetők különlegesnek e rendelkezések értelmében, az adóalanyok ennek ellenére a vitatott hozzájárulás egészének visszatérítését követelhetik-e, vagy csak annak részleges visszatérítését azon hányad függvényében, amelyet a hozzájárulásból finanszírozott összes kiadásból a különleges célnak meg nem felelő kiadások képviselnek?

4) Amennyiben az előző kérdésekre adott választól függően a villamosenergia-közszolgáltatási hozzájárulás szabályozása egészben vagy részben összeegyeztethetetlen a villamos energia adóztatásának az uniós jog által előírt szabályaival, úgy kell-e értelmezni a 2003. október 27-i irányelv 18. cikke (10) bekezdésének második albekezdését, hogy 2009. január 1-jéig az ezen irányelvben meghatározott minimum adómértékek tiszteletben tartása jelenti a villamos energia adóztatásának az uniós jog által előírt szabályai közül Franciaországot kizárólagosan terhelő kötelezettséget?

([1]) Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv (HL L 283., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 405. o.; helyesbítés: HL 2017. L 5., 23. o.).

([2]) A jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv (HL L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 179. o.).

([3]) A jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. december 16-i 2008/118/EK tanácsi irányelv (HL L 9., 12. o.).

A Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) által 2017. március 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – UAB „Aviabaltika" kontra AB Ūkio bankas, felszámolás alatt

(C-107/17. sz. ügy)

(2017/C 161/14)

Az eljárás nyelve: litván

A kérdést előterjesztő bíróság

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Az alapeljárás felei

Felülvizsgálatot kérelmező fél: UAB „Aviabaltika"

Ellenérdekű fél: AB Ūkio bankas, felszámolás alatt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell e értelmezni a 2002/47 irányelv ([1]) 4. cikkének (5) bekezdését, mint amely kötelezettséget ró a tagállamokra olyan jogszabály megalkotására, amely kimondja, hogy a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodás nem képezi részét azoknak az eszközöknek, amelyek a biztosíték elfogadójának fizetésképtelensége esetén (egy bank felszámolása során) megmaradnak? Más szavakkal, kötelesek e a tagállamok olyan jogi szabályok megalkotására, amelyek megkövetelik, hogy a biztosíték elfogadója (egy bank) de facto képes kell legyen azon igényének kielégítésére, amelyet a pénzügyi biztosíték biztosít (legyen pénz a bankszámlán és a banknak legyen joga azt a pénzt lehívni), annak ellenére, hogy a kielégítési jog megnyílása azt követően történt, hogy a biztosíték elfogadója (a bank) elleni felszámolási eljárás már megindult?

2. Következetesen úgy kell e értelmezni a 2002/47 irányelv 4. cikkének (1) és (5) bekezdését, hogy az alapján a biztosíték nyújtója megkövetelheti, hogy a biztosíték elfogadója (a bank) a pénzügyi biztosítékkal (legyen pénz a bankszámlán és a banknak legyen joga azt a pénzt lehívni) biztosított igényének kielégítését elsősorban a pénzügyi biztosíték lehívásával érje el, és ennek megfelelően a biztosíték elfogadója kötelezhető legyen az ilyen igény elfogadására a felszámolási eljárás megindulása ellenére is?

3. Amennyiben a második kérdésre nemleges válasz adandó, és a pénzügyi biztosíték nyújtója egyéb eszközeinek felhasználásával kielégíti a pénzügyi biztosíték elfogadójának pénzügyi biztosítékkal biztosított igényét, úgy kell e értelmezni a 2002/47 irányelv rendelkezéseit, és különösen annak 4. és 8. cikkét, hogy az azt jelenti, hogy a pénzügyi biztosíték nyújtóját ki kellett volna venni a biztosíték elfogadója (a bank) hitelezőire vonatkozó egyenlő elbánás alól a felszámolási eljárás keretében, és a pénzügyi biztosíték visszaszerzése érdekében elsőbbséget kell számára biztosítani a többi hitelezőhöz képest a felszámolási eljárás során?

([1]) A pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról szóló, 2002. június 6-i 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 168., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 3. kötet, 89. o.)

A Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litvánia) által 2017. március 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – UAB „Enteco Baltic" kontra Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(C-108/17. sz. ügy)

(2017/C 161/15)

Az eljárás nyelve: litván

A kérdést előterjesztő bíróság

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Az alapeljárás felei

Felperes: UAB „Enteco Baltic"

Alperes: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a héairányelv ([1]) 143. cikkének (2) bekezdését, hogy az tiltja valamely tagállam adóhatósága számára, hogy megtagadja a szóban forgó irányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontjában előírt mentesség alkalmazását kizárólag abból az okból, hogy a behozatal idején a termékeket egy bizonyos héaalany számára kívánták értékesíteni, akinek a héa-azonosítószámát ezért feltüntették a behozatali nyilatkozaton, azonban később, a körülmények változására tekintettel, a termékeket egy másik adóalany (héaalany) számára fuvarozták el, a hatóságot pedig teljes körűen tájékoztatták a tényleges beszerző személyéről?

2) A jelen ügyhöz hasonló körülmények esetén értelmezhető-e úgy a héairányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontja, hogy azok a dokumentumok (e-AD [elektronikus adminisztratív okmány] fuvarlevelek és e-ROR [elektronikus átvételi elismervény] visszaigazolások), amelyek tekintetében nem cáfolták, hogy a termékek valamely tagállam területén lévő adóraktárból egy másik tagállam területén lévő adóraktárba történő elfuvarozása igazolást nyert, kellő bizonyítékául szolgálnak arra, hogy a termékeket elfuvarozták egy másik tagállamba?

3) Úgy kell-e értelmezni a héairányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontját, hogy az tiltja valamely tagállam adóhatósága számára, hogy megtagadja a hivatkozott rendelkezésben előírt mentesség alkalmazását, ha a rendelkezési jogot a termékek beszerzője számára nem közvetlenül, hanem az általa kijelölt személyek útján (fuvarozási vállalkozások/adóraktárak) ruházták át?

4) A héasemlegesség és a bizalomvédelem elvébe ütközik-e az a közigazgatási gyakorlat, amelynek során eltér az értelmezés – attól függően, hogy a héairányelv 167. cikke vagy pedig a 143. cikke (1) bekezdésének d) pontja alkalmazandó – abban a kérdésben, hogy mit kell a rendelkezési jog átruházásának tekinteni, valamint milyen bizonyítékot kell csatolni az ilyen átruházás alátámasztására?